

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph. D., a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobkyně: **H. s., a.s., IČO X**
sídlem n. D. E. B 25, X H.
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2019, č. j. 16009-6/2019-900000-314

takto:

I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 23. 4. 2019, č. j. 16009-6/2019-900000-314 **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do třicet dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta se sídlem Wellnerova 1322/3c, Olomouc.

Odůvodnění:
A) Vymezení věci

1. Celní úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „celní úřad“) rozhodnutím ze dne 2. 8. 2017, č. j. 7715-14/2017-580000-12, uznal žalobkyni vinnou spácháním správního deliktu podle § 59 odst. 1 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, ve znění účinném do

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

30. 6. 2017, porušením povinnosti stanovené v § 15 odst. 1 téhož zákona, a to za jednání popsané tak, že žalobkyně v období od 1. 1. 2016 do 28. 1. 2016 poté, co jí dne 31. 12. 2015 pozbylo platnosti zvláštní povolení k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně ze dne 13. 11. 2014, vydané Celním úřadem pro Zlínský kraj, skladovala v obci H. M. v areálu společnosti H. k. s. r. o. nejméně 5 650 litrů 96 % lihu v nádrži o objemu 10 016 l, tj. nakládala způsobem uvedeným v § 15 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu s neznačeným lihem. Za tento delikt celní úřad uložil žalobkyni podle § 35 písm. d) a § 48 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle § 65 zákona o povinném značení lihu správní trest propadnutí věci – 5 650 l 96 % lihu, a rozhodl o tom, že vlastníkem vybraných výrobků se podle § 48 odst. 4 zákona o přestupcích stává stát. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 9. 2017, č. j. 53233-2/2017-900000-304.4 zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správce daně potvrdil.

2. Krajský soud rozsudkem ze dne 19. 2. 2019, č. j. 65 Af 76/2017-60, rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017 zrušil pro nezákonnost spočívající v nesprávném výkladu aplikované právní normy žalovaným. Neztotožnil se se závěrem žalovaného, že § 65 zákona o povinném značení lihu, upravující ukládání správního trestu propadnutí věci, která je neznačeným lihem, vylučuje aplikaci § 43 odst. 2 zákona o přestupcích, upravujícího podmínky pro upuštění od správního trestu. Krajský soud dospěl k závěru, že od uložení správního trestu propadnutí věci podle § 65 zákona o povinném značení lihu lze upustit. Uložil proto žalovanému povinnost zabývat se tvrzeními žalobkyně, v nichž tato shledávala okolnosti odůvodňující upuštění od uložení daného správního trestu. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný dne 2. 4. 2019 kasační stížnost, která je vedena pod sp. zn. 7 Afs 112/2019, avšak dosud o ní nebylo rozhodnuto.
3. Rozhodnutím ze dne 23. 4. 2019, č. j. 16009-6/2019-00000-314, žalovaný odvolání žalobkyně opětovně zamítl a rozhodnutí celního úřadu ze dne 2. 8. 2017 potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že k zajištění ochrany zájmu společnosti na tom, aby na daňovém území ČR ve volném daňovém oběhu nebylo nakládáno s neznačeným lihem, je nutné uložení správního trestu propadnutí neznačeného lihu dle § 65 zákona o povinném značení lihu, protože nakládání s neznačeným lihem je dle § 15 téhož zákona zakázáno. K naplnění účelu přestupkového práva po projednání věci proto nestačí pouze vyslovení viny a trest propadnutí věci je třeba uložit, neboť jeho účelem je zamezení možnosti dalšího páčání přestupku. V případě, že by správní trest propadnutí věci nebyl uložen, nebylo by zamezeno možnosti dalšího páčání přestupku a žalobkyně by mohla s neznačeným lihem dále nakládat. Žalovaný proto shrnul, že uložení správního trestu propadnutí věci dle § 65 zákona o povinném značení lihu je obligatorní, jelikož to vyžaduje ochrana veřejného zájmu. Zakazuje-li zákon nakládat s neznačeným lihem, nelze jej po jeho zajištění vrátit do dispozice osoby, která s ním před zajištěním nakládala. Vzhledem k závažnosti přestupku proto od uložení správního trestu propadnutí věci uložit nelze.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

4. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení tohoto rozhodnutí, eventuálně upuštění od potrestání soudem. Obsah žaloby soud shrnuje takto:

- a) v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), nebyla žalobkyně před vydáním nového rozhodnutí žalovaného seznámena s podklady pro rozhodnutí a s nově prováděnými důkazy;
- b) žalovaný rozhodl v rozporu se závazným právním názorem krajského soudu, neboť setrval na závěru, že uložení správního trestu propadnutí neznačeného lihu podle § 65 zákona o povinném značení lihu je obligatorní a upuštění od jeho uložení je vyloučeno;
- c) žalovaný ztotožnil předmětný líh s lihem z nelegálních zdrojů a naplnění podmínek pro upuštění od uložení trestu vyhodnotil nesprávně a v rozporu s jejich smyslem. Podmínky pro upuštění od uložení trestu splněny byly, neboť závažnost vytýkaného jednání byla nízká a okolnosti spáchání přestupku (žalobkyně líh řádně nabyla, užívala jej v souladu se zvláštním povolením, přestupek byl spáchán pouhým skladováním lihu určeného k dočasně pozastavené výrobě sirupů, užito bylo jen minimální množství 8,63 l, skladování lihu žalobkyně nijak netajila, naopak o něm byly správní orgány vyrozuměny, příčinou spáchání přestupku bylo mylné přesvědčení žalobkyně, že k doužívání nakoupeného lihu nepotřebuje být držitelem platného povolení dle zákona o spotřebních daních, vzešlé z telefonické komunikace s celními úřady, zlínský úřad na rozdíl od olomouckého neinformoval dotčené subjekty o změnách v legislativě, pochybnosti ohledně právního posouzení panovaly i úředních osob), jakož i osoba pachatele (žalobkyně následně obstála při hodnocení spolehlivosti a obdržela nové povolení dle zákona o spotřebních daních, nepodniká v rizikové oblasti z hlediska daňových úniků a vždy spolupracovala s celními orgány) vzbuzují důvodné očekávání, že projednání přestupku k nápravě žalobkyně postačí. Nadto žalobkyně uhradila z předmětného lihu spotřební daň 1 544 130 Kč, úrok z prodlení ve výši 93 318,33 Kč a pokutu za opožděné tvrzení daně, což je pro ni z materiálního hlediska dostatečným trestem. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 37/11 připustil možnost neuložit sankci propadnutí tabákových výrobků nebo lihovin v případě, pokud by její uložení mělo likvidační či rdousící charakter, a uložil správním orgánům resp. obecným soudům povinnost posoudit protiústavnost uložení sankce v konkrétním případě. Žalovaný se dle žalobkyně k likvidačnímu charakteru sankce nevyjádřil;
- d) nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Žalovaný k námitce nízké společenské škodlivosti konstatoval, že nenastaly žádné významné okolnosti vylučující ohrožení či porušení zákonem chráněného zájmu, a že je ani žalobkyně netvrdila. Žalobkyně však řadu okolností, které lze v této souvislosti posoudit, uvedla v předchozí žalobě. Zákonem chráněný zájem společnosti na tom, aby nebylo nakládáno s neznačeným lihem, má jednak důvod zdravotní (viz metanolová aféra) a jednak důvod daňový. Další existence a užívání předmětného lihu však nemůže být ani s jedním z těchto aspektů veřejného zájmu v rozporu, neboť jde o líh jednoznačně zdravotně nezávadný a nadále vhodný k výrobě sirupů (byl nabyt v souladu se zákonem od držitele příslušného povolení a následně byl řádně skladován u žalobkyně, a poté u celního úřadu) a byla za něj odvedena spotřební daň. Není proto zřejmé, v čem vlastně společenská škodlivost jednání žalobkyně spočívala;
- e) žalovaný nesprávně vyhodnotil žalobkyní tvrzené skutečnosti a předložené důkazy významné pro posouzení liberace. Výpověď svědkyně Plánarové, která se měla telefonicky informovat u celního úřadu o nutnosti vyřízení dalšího povolení v situaci, kdy již žalobkyně nebude další líh pořizovat, nelze označit za osamocený důkaz, neboť byla podpořena svědeckou výpovědí statutárního ředitele žalobkyně, PhDr. S., kterou

však žalovaný nijak nevyhodnotil. Žalovaný připustil, že pokud by se dotazovala svědkyně písemnou formou, bylo by možné takové jednání hodnotit jako vynaložení veškerého úsilí k zabránění protiprávního jednání. Není-li sporu o tom, že dotaz a odpověď, kterou svědkyně obdržela, by byly liberačním důvodem, pak je třeba skutkové pochybnosti vyhodnotit ve prospěch žalobkyně;

- f) žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že nedošlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Řízení bylo namísto zastavit podle § 86 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích. Žalovaný vyvodil z rozsudku ESLP ze dne 15. 11. 2016 ve věci stížnosti č. 29758/11 proti Norsku nesprávné závěry, neboť souběh trestního postihu s daňovým (penále) je odlišný od posuzovaného případu, kdy byla žalobkyně vícekrát trestána na jedné úrovni (doměření daně, stanovení penále a konfiskace lihu) za jedno jednání, které lze označit maximálně za administrativní pochybení. ESLP nadto vyžaduje, aby v případě ukládání sankcí ve dvou různých řízeních mezi nimi byla věcná i časová spojitost a bylo je možné považovat za součást uceleného systému sankcí. Žalovaný se s těmito otázkami nevypořádal. Dle žalobkyně v posuzované věci nelze věcnou a časovou spojitost shledat, neboť si celní úřad vyžádal podklady o vyměření daně, úroku z prodlení a uložení sankce až na návrh žalobkyně a z uvedených podkladů neučinil adekvátní závěry;
- g) žalobkyně nenaplnila skutkovou podstatu správního deliktu. Nedopustila se nakládání s neznačeným lihem, neboť nebyla povinna předmětný líh značit, jelikož jí žádným zákonem předvídaným způsobem neskončilo osvobození od daně. To dovodila ze závěru o tom, že jí dnem 31. 12. 2015 nezaniklo zvláštní povolení ze dne 13. 11. 2014, a i kdyby tomu tak bylo, má za to, že zánik povolení neměl vliv na osvobození od daně, neboť to je podmíněno účelem použitím, nikoliv platností tohoto povolení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, přičemž odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a k jednotlivým žalobním bodům shrnul argumenty v něm uvedené. Uvedl, že nebyl povinen postupovat podle § 36 odst. 3 s. ř., žalovaný nezměnil rozhodnutí celního úřadu postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) s. ř., nýbrž zamítl odvolání žalobkyně podle § 90 odst. 5 s. ř., přičemž žádné nové podklady nepořídil a vycházel z podkladů, s nimiž žalobkyni seznámil celní úřad před vydáním svého rozhodnutí. Dále uvedl, že rozhodl v souladu se závazným právním názorem soudu, neboť dospěl k závěru, že pro upuštění od uložení trestu nebyly splněny podmínky.
6. V replice ze dne 22. 8. 2019 k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že § 36 odst. 3 s. ř. je ve spojení s § 93 s. ř. uplatnitelný v odvolacím řízení. Poukázala na to, že § 90 odst. 1 písm. c) s. ř. je výjimkou z obecného příkazu ponechat účastníkům řízení možnost se s podklady rozhodnutí nejen seznámit, ale i vyjádřit. Na souzenou věc se však nepoužije, jelikož nedošlo ke změně prvostupňového rozhodnutí. Pro postup podle § 90 odst. 5 s. ř. žádná výjimka zakotvena není. Dále zdůraznila, že v žalobě reagovala na zcela nově koncipované odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, rozváděla zájmy chráněné zákonem o povinném značení lihu a uváděla okolnosti svědčící o vhodnosti daného postupu a zároveň okolnosti vylučující ohrožení či porušení chráněného zájmu společnosti v důsledku čehož chybí naplnění materiální stránky přestupku. Tyto okolnosti žalovaný nepřezkoumal.
7. Žalovaný v reakci na repliku dodal, že účelem seznámení se s podklady rozhodnutí je dát účastníkům řízení prostor seznámit se s obsahem správního spisu v době před rozhodnutím, kdy již správní spis není doplňován. Žalobkyně byla celním úřadem

vyzvána k možnosti seznámit se s kompletním spisem dne 17. 3. 2017 a poté již spis doplňován nebyl, k porušení § 36 odst. 3 s. ř. tudíž nedošlo. Žalovaný v souladu se závazným právním názorem soudu zvážil okolnosti případu, avšak podmínky pro upuštění od uložení trestu propadnutí věci dle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích v nich neshledal. Žalobkyně si dle žalovaného protirečí, neboť nejprve uvedla, že škodlivost jejího jednání je minimální, následně však tvrdila, že okolnosti, které vymezila v žalobě, vylučují ohrožení či porušení chráněného zájmu společnosti, což vede k nenaplnění materiálního znaku přestupku. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně porušila zájem společnosti na tom, aby na území České republiky ve volném daňovém oběhu nebylo nakládáno s neznačeným lihem, neboť s neznačeným lihem nakládala. Je nerozhodné, že se jednalo o líh zdravotně nezávadný, i to, že z něj byla následně doměřena spotřební daň, neboť stále se jedná o líh neznačený ve smyslu zákona o povinném značení lihu.

8. Žalobkyně v další replice ze dne 17. 4. 2020 uvedla, že smyslem § 36 odst. 3 s. ř. je zajistit účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí. K podpoře svého stanoviska odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56. Nechal-li žalovaný nahlédnout žalobkyni do spisu (na její žádost) dne 17. 3. 2017, avšak rozhodl až dne 23. 4. 2019, je takový časový odstup zcela nepřiměřený a porušující ústavní procesní práva žalobkyně. Tvrzení žalovaného v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, že uložení správního trestu propadnutí věci je nezbytné, neboť jeho účelem je mj. zamezení možnosti dalšího páčání přestupku, je dle žalobkyně nelogické, neboť na předmětný líh bylo po jeho zajištění vydáno nové povolení č. j. 6237-33/2016-640000-11, byl nabyt od držitele příslušného povolení, je zdravotně nezávadný a byla za něj odvedena spotřební daň, tudíž se nejedná o předmět způsobilý k páčání jakékoli správně-trestní činnosti. Staví-li žalovaný svou argumentaci pro uložení trestu propadnutí věci na tvrzení o vyšší typové závažnosti daného protiprávního jednání i přes popsané okolnosti případu, pak je otázkou, zda vůbec některou typovou závažnost žalovaný považuje za nižší. Žalobkyně proto nabývá dojmu, že se žalovaný snaží pouze zatajit fakt, že zajištěný líh již v důsledku neodborné manipulace ze strany celního úřadu není možné vrátit v kvalitě a množství, ve kterém byl zajištěn. Názor žalovaného, že odvedení daně i zdravotní nezávadnost jsou irelevantní, svědčí dle žalobkyně o jeho naprosto formalistickém chápání zákonné úpravy.

C) Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. První spornou otázkou je, zda měla žalobkyně v souladu se zákonem i ustálenou judikaturou možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobkyně sice v žalobě nekonkretizovala, se kterými důkazy, resp. podklady seznámena nebyla, tudíž se jednalo o žalobní bod zcela obecný, nicméně s ohledem na argumentaci uvedenou v replikách považuje krajský soud za nezbytné vyjádřit se k této otázce podrobněji.
11. Podle § 36 odst. 3 s. ř. musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Účelem uvedeného ustanovení je tedy dát účastníkovi řízení nejen možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, ale také možnost se k nim vyjádřit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As

3/2005-86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008-80, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008-90, ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010-59, či ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS, na nějž žalovaný odkázal ve vyjádření k replice ze dne 26. 11. 2019, plyne, že účastník řízení má být o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí poučen tak, aby věděl, kdy budou všechny podklady shromážděné ve spisu.

12. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 17. 3. 2017 bylo zástupci žalobkyně doručeno sdělení celního úřadu č. j. 7715-10/2017-580000-12 z téhož dne, nazvané Oznámení o shromáždění podkladů, ve kterém celní úřad sdělil žalobkyni, že ve věci řízení o správním deliktu vedeném pod sp. zn. 8693/2016-580000-32.1 shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí a poučil žalobkyni o možnosti se s těmi to podklady seznámit, vyjádřit se k nim a navrhopat až do vydání rozhodnutí další důkazy. Tímto sdělením dal žalobkyni celní úřad jasně na vědomí, že všechny podklady, které sám považuje za nezbytné k rozhodnutí, již shromáždil. Žalobkyně v reakci na sdělení dne 5. 4. 2017 požádala celní úřad o zaslání spisového materiálu, čemuž celní úřad dne 10. 4. 2017 vyhověl. Žalobkyně poté ve sdělení ze dne 13. 4. 2017 uvedla, že příslušné dokumenty obdržela a že vyjádření zašle do 15. 5. 2017, což následně učinila. Ve vyjádření doplnění podkladů nenavrhla. Krajský soud dále ověřil, že žádné další podklady (s výjimkou těch, které měly souvislost toliko s rozhodováním o nákladech za přepravu a uskladnění zajištěného lihu) již celní úřad neopatřil. Žalobkyni tudíž byly všechny podklady rozhodnutí před jeho vydáním poskytnuty.
13. Obsah správního spisu dále potvrzuje pravdivost vyjádření žalovaného, že v odvolacím řízení, a to ani před vydáním prvního rozhodnutí ze dne 26. 9. 2017, ani před vydáním druhého rozhodnutí ze dne 23. 4. 2019, již také nebyly do spisu žádné další podklady doplňovány. Jakkoli byl odkaz žalovaného na § 90 odst. 1 písm. c) s. ř. nepřipadný, je i v případě, kdy odvolací orgán zamítne odvolání, zachováno právo účastníků správního řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí odvolacího správního orgánu logicky pouze tehdy, když odvolací správní orgán do podkladů pro své rozhodnutí aktivně zasáhl, tedy že pořídil nové podklady alespoň částečně odlišné od podkladů projednaných (provedených) a hodnocených již správním orgánem prvního stupně. S ohledem na skutečnost, že taková situace v posuzované věci nenastala, nebyl žalovaný v odvolacím řízení povinen žalobkyni znovu o právu vyjádřit se k podkladům poučovat.
14. Ve výše zmíněném rozsudku č. j. 8 Afs 21/2009-243 Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že *„je účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován“*. Z uvedené citace vyplývá, že bezprostřednost, kterou z tohoto rozsudku akcentuje žalobkyně, Nejvyšší správní soud nevztáhl k samotnému běhu času, nýbrž vymezil, že dobou bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí míní takovou dobou, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již nejsou žádné další podklady opatřeny. Skutečnost, že od okamžiku, kdy byla žalobkyně poučena o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, do vydání žalobou napadeného rozhodnutí uplynuly 2 roky, není tak sama o sobě rozhodná.
15. Odkaz na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56, není případný. Jednalo se o případ, kdy odvolací správní orgán zrušil prvostupňové rozhodnutí s tím, že je třeba provést novou kontrolu na místě a doplnit

podklady rozhodnutí, což však prvostupňový orgán nerespektoval, novou kontrolu na místě neprovedl a aniž by vůči stěžovateli učinil nějaký úkon, rozhodl ve věci znovu, přičemž odvolací orgán se již tentokrát s prvostupňovým rozhodnutím ztotožnil a v odůvodnění svého nového rozhodnutí uvedl, že si sám vyžádal všechny přílohy protokolu z původní kontroly a byly doloženy fotografie, po jejichž vyhodnocení lze konstatovat, že kontrola na místě zjistila skutkový stav věci řádně. V rozporu s tím však odvolací orgán ve vyjádření k žalobě uvedl, že spis doplňován nebyl. V reakci na tuto rozpornost Nejvyšší správní soud zdůraznil, že povinnost prokázat, že účastníkovi byla fakticky dána možnost se seznámit s úplným správním spisem a vyjádřit se ke všem shromážděným podkladům rozhodnutí, stíhá správní orgán, který vede řízení. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že při konfrontaci popsaných rozporů s dokumenty obsaženými ve spise zjistil, že správní orgán nedodržel zásadu spisového pořádku, resp. zásadu řádného vedení spisu, a tudíž nebylo možné ověřit, zda byla část spisového materiálu v podobě fotodokumentace do spisu vložena dodatečně či ve spise byla přítomna již v době vydání výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí a zda se tak vůbec stěžovatelka měla skutečně možnost s uvedenými podklady seznámit. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že obsahem spisu byla i interní komunikace mezi správními orgány z doby po prvním zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu, z níž mohla stěžovatelka (pokud by byla o možnosti seznámit se s podklady nově poučena) pochopit, že pokyny odvolacího orgánu prvostupňový správní orgán pravděpodobně nesplní a že řízení směřuje bez dalšího k vydání nového rozhodnutí, a dokonce pro žalobkyni méně příznivého. Poté Nejvyšší správní soud uzavřel, že s ohledem na specifické okolnosti tohoto případu stěžovatelka legitimně očekávala, že další postup bude odpovídat pokynům vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) s. ř. a již z tohoto důvodu jí měla být podle § 36 odst. 3 s. ř. poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, včetně těch nových, z nichž plyne přesvědčení prvostupňového správního orgánu o úplnosti podkladů pro zjištění skutkového stavu, v protikladu k dříve vyslovenému stanovisku odvolacího správního orgánu.

16. Žalobkyně tudíž nezohlednila specifické okolnosti, které řízení ve výše popsané věci řešené Nejvyšším správním soudem provázely a pro které dospěl k závěru, že v řízení před odvolacím orgánem došlo k vadě spočívající v porušení práva stěžovatelky vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V nyní posuzované věci žádné okolnosti ani vzdáleně podobné výše popsaným nenastaly. Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěrem Nejvyššího správního soudu, že povinnost dát účastníkovi možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 s. ř. není samoučelná a má spojitost zejména s principem předvídatelnosti správního rozhodnutí pro účastníka řízení. Předchozím rozsudkem krajský soud zrušil prvé rozhodnutí žalovaného z důvodu nesprávného právního posouzení ustanovení, které mělo vliv na úvahy o uložení správního trestu, a s tímto výkladem související absenci úvah žalovaného o možnosti upuštění od uložení trestu. Krajský soud neuložil žalovanému povinnost jakkoli doplňovat podklady a s ohledem na kasační důvod nemohla ani žalobkyně předpokládat, že k doplňování spisu dojde.
17. Nad rámec uvedeného je nutno dodat, že žalobkyně ani neuvádí, jak ji uvedený postup žalovaného zkrátil na jejích. Netvrdí např., že by jí správní orgán bránil vyjádřit se ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, že hodlala předložit další podklad rozhodnutí, který by ostatní podklady rozhodnutí zpochybnil atp. Ze všech uvedených důvodů je žalobní bod a) nedůvodný.

18. Dále krajský soud uvádí, že nedůvodným shledává také žalobní bod g), jímž žalobkyně zpochybňovala naplnění formální stránky skutkové podstaty daného správního deliktu. Veškeré námitky, které žalobkyně podrobně rozepsala v kapitole V. žaloby (str. 9 až 16 žaloby), vztahující se k otázce zániku zvláštního povolení a k vlivu zániku zvláštního povolení na osvobození od lihu pořízeného dříve v souladu se zvláštním povolením, jsou shodné s žalobními body, které žalobkyně uplatnila již v žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. 53233-2/2017-900000-304.4., neboť i žalovaný o těchto otázkách uvažil shodně jako v prvním rozhodnutí, a to na str. 8 až 10 a na str. 16 žalobou napadeného rozhodnutí. Proto již krajský soud bohatou argumentaci žalobkyně znovu do narativní části rozsudku výše nepřepsal a odkazuje v podrobnostech na naraci rozsudku ze dne 19. 2. 2019, č. j. 65 Af 76/2017-60. Poněkud překvapivou je pro krajský soud skutečnost, že ačkoli při jednání soudu dne 19. 2. 2019 (ve věci sp. zn. 65 Af 76/2017) žalobkyně uvedla, že na projednání žalobního bodu směřujícího proti závěru o zániku zvláštního povolení již netrvá, nyní jej opětovně uplatnila.
19. Žalobkyně od počátku správního řízení, resp. již v řízení o zajištění lihu, namítala, že skutková podstata správního deliktu naplněna nebyla, neboť nakládala s lihem, který nelze považovat za neznačený, jelikož splňovala výjimku uvedenou v § 15 odst. 2 písm. c), bod 1 zákona o povinném značení lihu, při níž zákon neklasifikuje líc, který se nenachází ve spotřebitelském balení, jako neznačený líc, tj. že se jednalo o líc osvobozený od spotřební daně.
20. Otázkou, zda se v posuzované věci jednalo o líc osvobozený od daně se již zabýval zdejší soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 65 Af 74/2016-52, jakož i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č. j. 1 Afs 225/2017-37, v jehož odst. 23 uvedl: „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro výjimku podle bodu 1 citovaného ustanovení ... Líc, který stěžovatelka skladovala, totiž od 1. 1. 2016 již nebyl vybraným výrobkem osvobozeným od spotřební daně podle § 71 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, protože v důsledku zániku povolení stěžovatelky k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně vznikla stěžovateli povinnost daně přiznat a zaplatit. Vznik takové povinnosti vylučuje, aby byl stěžovatelkou skladovaný líc nadále vybraným výrobkem osvobozeným od daně [osvobozením od daně se podle § 3 písm. f) zákona o spotřebních daních rozumí „uvedení vybraných výrobků do volného daňového oběhu, aniž vznikne povinnost přiznat, vyměřit a zaplatit daň“].*“
21. Nejvyšší správní soud se dále v odst. 24 až 33 uvedeného rozsudku podrobně zabýval argumenty, jimiž se žalobkyně snažila zpochybnit výchozí předpoklad této argumentace, tj. zánik povolení k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně ze dne 13. 11. 2014. Důvodnost veškerých námitok žalobkyně, které byly totožné s námitkami uvedenými v této žalobě, Nejvyšší správní soud podrobně vyvrátil. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zvláštní povolení bylo žalobkyni uděleno na dobu určitou do 31. 12. 2015, přičemž žalobkyně se nemohla legitimně domnívat, že „účinnost“ vymezená do 31. 12. 2015 je obsahově něčím jiným než platností toho povolení. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že účinností zákona č. 331/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Novela“) se z dříve vydaných povolení na dobu určitou stala povolení na dobu neurčitou, neboť takovému výkladu brání přechodná ustanovení (čl. III bod 5 zákona č. 331/2014 Sb.), na která poukázal žalovaný a z nichž je zřejmé, že platnost dřívějších povolení měla být zachována i za nové úpravy, ovšem jen do doby, která v nich byla původně stanovena.

Tento závěr dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně podporuje i důvodová zpráva k Novele, která je v souladu s obsahem čl. III bod 5 Novely. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že na základě tohoto přechodného ustanovení bylo dostatečně předvídatelné, jaké důsledky má nová právní úprava pro platnost dříve vydaných povolení na dobu určitou a jaké povinnosti byly se zánikem platnosti povolení spojeny, a to povinnosti uvedené v § 43p odst. 1 a 3 zákona o spotřebních daních ve spojení s § 9 odst. 3 písm. h) téhož zákona ve znění účinném po Novele, tj. povinnost provést za přítomnosti úřední osoby správce daně do 5 dnů inventuru zásob vybraných výrobků a povinnost podat daňové přiznání a zaplatit daň nejpozději následující pracovní den po uplynutí lhůty k provedení této inventury. Tato ustanovení dle Nejvyššího správního soudu upravují důsledky zániku povolení obecně a jsou tedy aplikovatelná nejen na situace, v nichž povolení zaniklo na základě důvodů vymezených zákonem o spotřebních daních ve znění Novely, ale i na situace, kdy dřívější povolení zanikla v důsledku uplynutí doby v nich stanovené na základě přechodného ustanovení čl. III bod 5 Novely. Dále Nejvyšší správní soud objasnil, že správní orgány nedovodily důsledky spojené se zánikem povolení retroaktivně z již neúčinné právní úpravy § 9 odst. 3 písm. h), § 13 odst. 21 a 22 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2014, ale naopak vyšly z § 43p ve spojení s § 9 odst. 3 písm. h) zákona o spotřebních daních ve znění účinném od 1. 1. 2015, neboť možnost skladovat vybrané výrobky získané na základě zaniklého zvláštního povolení ještě i po zániku platnosti tohoto povolení až do vyčerpání zásob, daná § 13 odst. 21 zákona o spotřebních daních, byla zrušena bez náhrady. Konečně Nejvyšší správní soud přesvědčivě zdůvodnil, že se žalobkyně nepřipadně dovolávala zásady v pochybnostech ve prospěch (*in dubio mitius*), neboť výklad rozhodných ustanovení v posuzované věci Nejvyšší správní soud považuje za jednoznačný a nevzbuzující pochybnosti o svém obsahu.

22. Krajský soud proto považuje za nesprávné nejen argumenty žalobkyně snesené pro závěr o tom, že jí v posuzované věci zvláštní povolení nezaniklo, ale i její závěr, že ani případný zánik zvláštního povolení neměl na osvobození předmětného lihu od daně vliv, neboť okolností významnou pro osvobození od daně není platnost zvláštního povolení, ale pouze účel použití vybraných výrobků. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č. j. 1 Afs 225/2017-37 jednoznačně uvedl, že žalobkyně od 1. 1. 2016 skladovaný líh již nebyl vybraným výrobkem osvobozeným od spotřební daně podle § 71 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, protože v důsledku zániku povolení stěžovatelky k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně vznikla stěžovateli povinnost daň přiznat a zaplatit, přičemž vznik takové povinnosti vylučuje, aby byl žalobkyně skladovaný líh nadále vybraným výrobkem osvobozeným od daně. Závěr žalovaného, že žalobkyně spadala pod režim § 43p a § 9 odst. 3 písm. h) odst. 1 a 3 zákona o spotřebních daních, tj. byla povinna provést inventuru za podmínek popsanych v § 43p, a dále přiznat a zaplatit spotřební daň, je tudíž správný.
23. V rozsudku ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 Afs 129/2013 – 36, jehož závěrů se žalobkyně v této souvislosti dovolává, Nejvyšší správní soud vykládal odlišnou právní úpravu. Skutkově se jednalo o případ doměření spotřební daně subjektu, který se dovolával osvobození od spotřební daně minerálních olejů používaných jako pohonná hmota pro plavby po vodách na daňovém území v letech 2006 a 2007. Nejednalo se tedy o nakládání s neznačeným lihem a otázka existence zvláštního povolení k takovému nakládání, tudíž nebyla v dané věci vůbec relevantní. V dané věci sice rovněž hrálo roli zvláštní povolení k přijímání, užívání a prodeji vybraných výrobků osvobozených od daně, avšak zákon o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2014 upravoval situace, kdy povolení zaniklo [viz § 13 odst. 21

- písm. a) a b)] a uživatel ještě skladoval nespotřebované vybrané výrobky. Tyto mohl uživatel (do)užívat za splnění dvou podmínek, a to provedení inventury podle § 13 odst. 21 písm. a) a použití vybraných výrobků podle § 13 odst. 21 písm. b) citovaného zákona. Dnem 1. 1. 2015, kdy nabyl účinnosti zákon č. 331/2014 Sb., však již nebylo možné citovaný § 13 odst. 21 použít. Posuzování účelu použití vybraných výrobků se tak stalo, na rozdíl od věci řešené zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, bezpředmětným.
24. Krajský soud proto ve shodě se svým závěrem vysloveným v rozsudku ze dne 19. 2. 2019, č. j. 65 Af 76/2017-60, uzavírá, že formální znak skutkové podstaty předmětného správního deliktu, tj. zakázané nakládání s neznačeným lihem, byl jednáním žalobkyně naplněn a žalobní bod g) je tudíž nedůvodný.
25. Dále se krajský soud zabýval žalobním bodem d), jímž žalobkyně namítala absenci materiální stránky správního deliktu a vytýkala žalovanému, že se s touto otázkou nedostatečně vypořádal.
26. Neobsahuje-li rozhodnutí odvolacího orgánu informace o tom, jak se vypořádal s odvolacími námitkami, jedná se dle konstantní judikatury o porušení § 68 odst. 3 za použití § 93 odst. 1 s. ř. a podstatnou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Krajský soud však zdůrazňuje, že správní řízení s řízením soudním netvoří jeden celek. Odvolací správní orgán je povinen v případě zrušení jeho rozhodnutí soudem povinen rozhodnout o odvolání opětovně a řídit se při tom dle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem soudu. Podle § 78 odst. 6 s. ř. s. je správní orgán také povinen, zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrnout v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí. Není však povinností odvolacího správního orgánu vypořádávat se v novém rozhodnutí s žalobními body, které žalobce v žalobě proti prvému rozhodnutí uplatnil. Podmínkou přezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího správního orgánu i nadále zůstává povinnost vypořádat se s odvolacími námitkami, nikoli s žalobními body. To pochopitelně nebrání účastníku řízení v možnosti své odvolání po „znovuotevření“ odvolacího řízení doplnit o další argumenty i důkazní návrhy.
27. V posuzované věci žalobkyně v odvolání ani jiných podáních učiněných v rámci správního řízení nenamítala, že by nebyla dána její odpovědnost za správní delikt (přestupek) z důvodu absence materiální stránky. Toliko apelovala na žalovaného, aby zvážil minimální společenskou škodlivost jejího jednání a upustil od jejího potrestání.
28. Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře setrvale zastává názor, že společenská škodlivost (materiální stránka přestupku) je zásadně dána již samotným naplněním jeho skutkové podstaty a materiální stránkou přestupku se má smysl blíže zabývat toliko v hraničních případech, pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty deliktu, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby byl jednáním pachatele porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti (srov. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28).
29. Žalovanému lze proto přitakat, že žalobkyně neuvedla ve svých podáních okolnosti vylučující, že by byl jejím jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Žalovaný konstatoval, že právem chráněný zájem společnosti na tom, aby na daňovém území ČR nebylo nakládáno s neznačeným lihem byl sice porušen v minimální míře s ohledem na okolnosti případu, avšak nelze konstatovat, že by porušen nebyl vůbec.

S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje. Žalobkyně objektivně nakládala s neznačeným lihem a přestože žádné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by se mohlo jednat o lih zdravotně závadný, tudíž zájem na ochraně zdraví porušen ani ohrožen nebyl, nepochybně v době skladování, která je uvedena ve skutkové větě rozhodnutí celního úřadu, se jednalo o lih nezdaněný. Zájem na řádném výběru daní tudíž nepochybně ohrožen, resp. porušen byl. Teprve následně došlo k doměření spotřební daně. Skutečnost, k níž dojde teprve po spáchání přestupku však nemůže zpětně ovlivnit jeho závažnost (materiální stránku) jakožto podmínku samotné delikt ní odpovědnosti, nýbrž může hrát významnou roli při úvahách o ukládání správního trestu. Žalobní bod d) tudíž shledává soud nedůvodným.

30. O námitkách vztahujících se k liberaci a porušení zásady *ne bis in idem* rozhodl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí stejně jako v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2017. Žalobní body e) a f) žalobkyně jsou obsahově stejné jako žalobní body uplatněné v předchozí žalobě. Krajský soud přitom neshledal tyto žalobní body důvodnými a na svých závěrech setrvává a z předchozího rozsudku je přejímá.
31. Podle § 71 odst. 1 zákona o povinném značení lihu *právní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila*.
32. Celní úřad na str. 4 rozhodnutí uvedl, že žalobkyni nezbavuje odpovědnosti za správní delikt skutečnost, že s největší pravděpodobností nebyla příslušným celním úřadem informována o důsledcích plynoucích ze změny právní úpravy, neboť je její odpovědností dbát svých zákonných povinností a případná informační činnost je toliko podpůrná. Dále na str. 5 rozhodnutí uvedl, že ve vztahu k tvrzení o telefonátu s pracovníkem celního úřadu v první polovině roku 2015, v němž mělo být Bc. Pláňavové (externí spolupracovnice žalobkyně, která jí spravovala zvláštní povolení) sděleno, že žalobkyně nebude potřebovat další zvláštní povolení v situaci, kdy již nebude lih nakupovat a toliko bude spotřebovávat zásobu z roku 2014, neunesla žalobkyně důkazní břemeno, neboť šlo o osamocený důkaz, jehož důkazní síla je oslabena jednak tím, že svědkyně jednala přímo za žalobkyni, tudíž ji nelze označit za nestrannou, dále z důvodu, že svědkyně si nepamatovala, s kým hovořila, dále dle celního úřadu pochybnosti vzbuzuje i skutečnost, že se měla žalobkyně na zvláštní povolení pro rok 2016 informovat již na počátku roku 2015, ačkoli dle vlastního tvrzení obnovovala povolení až na konci roku, a dále pochybnost o vyznění obsahu telefonátu vzbuzuje i skutečnost, že se svědkyně pokusila kontaktovat také zlínský celní úřad.
33. Žalovaný k odvolací námitce žalobkyně posuzoval úvahy celního úřadu o nenaplnění podmínek § 71 odst. 1 zákona o povinném značení lihu na str. 11 až 13 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se námitkami žalobkyně podrobně zabýval, a to včetně výpovědi PhDr. S., kterou označil za výpověď potvrzující výpověď svědkyně P. Tvrzení žalobkyně, se žalovaný výpovědi svědka nezabýval, je tudíž obsahem napadeného rozhodnutí vyvrácena. Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že obsah telefonátu Bc. P. s neznámým zaměstnancem celního úřadu nebyl spolehlivě prokázán, přičemž ani případné telefonické sdělení zaměstnance celního úřadu o absenci povinnosti daňového subjektu, která přitom ze zákona jednoznačně vyplývá, nemohlo žalobkyni odpovědnosti za správní delikt zprostit. Telefonický dotaz na obsah jednoznačného ustanovení zákona nelze v žádném případě posoudit jako vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby žalobkyně porušení právní povinnosti zabránila ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o povinném značení lihu. Zásada *in dubio pro reo*, které se žalobkyně v této souvislosti dovolává, je aplikována v případě pochybností o naplnění podmínek delikt ní

odpovědnosti, nikoli v případě pochybností o existenci skutečností naplňujících liberační důvody. Za prokázání existence těchto okolností naopak nesla plnou odpovědnost žalobkyně.

34. S žalovaným lze rovněž souhlasit, že informační povinnost o důsledcích změn právní úpravy není zákonem celním úřadům vůči daňovým subjektům, které mají sídlo v obvodu jejich působnosti, stanovena. Žalobkyni lze sice přisvědčit, že s ohledem na průběh kontroly uskutečněné v září 2015 a skutečnosti sdělené kontrolujícímu pracovníkovi o stavu zásob lihu a útlumu jeho využití, odpovídalo principu dobré správy a zásadě spolupráce informování žalobkyně o důsledcích změny právní úpravy přinesené Novelou pro její zvláštní povolení, avšak podmínkou liberace upravené v § 71 odst. 1 zákona o povinném značení lihu je vynaložení veškerého úsilí ze strany žalobkyně, tj. její aktivní jednání, nikoli absence pasivity celního úřadu. Žalobní bod c) je tudíž nedůvodný.
35. Nedůvodným shledal krajský soud rovněž námitku porušení zásady *ne bis in idem*. Ve vztahu k této námitce si krajský soud odkazuje na podrobné odůvodnění uvedené žalovaným na str. 23 až 27 napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje. Pokuta za opožděné tvrzení daně sice představuje správní sankci trestněprávního charakteru, avšak, jak správně uvedl žalovaný, zákaz dvojího trestání se vztahuje pouze na případy totožnosti stíhaných skutků (*in idem*), přičemž podstatou skutku nakládání s neznačenými vybranými výrobky bylo právně relevantním jedním skladování neznačených vybraných výrobků ve dnech 1. 1. – 28. 1. 2016 a zapříčiněným právně významným následkem bylo porušení zájmu společnosti na tom, aby na daňovém území České republiky nebylo nakládáno s neznačenými vybranými výrobky, zatímco podstatou skutku pozdního podání řádného daňového tvrzení bylo právně relevantním jednáním opožděné podání daňového přiznání a zapříčiněným právně významným následkem bylo porušení zájmu společnosti na řádném výběru daní. Totožnost jednání ani právně významného následku tak nebyla dána.
36. Důvodným však shledává krajský soud žalobní bod b), vytykající žalovanému nerespektování závazného právního názoru soudu. Již v rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25 Nejvyšší správní soud uvedl, že nerespektování právního názoru soudu je samo o sobě důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
37. Krajský soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2019, č. j. 65 Af 76/2017-60 uvedl, že „uložení trestu propadnutí věci dle § 65 zákon o povinném značení lihu je obligatorní pouze tehdy, dospěje-li správní orgán k závěru, že podmínky § 43 odst. 2 zákona o přestupcích nejsou naplněny (...)“ A uložil žalovanému povinnost zvážit okolnosti případu a možnost aplikace § 43 odst. 2 zákona o přestupcích. Žalovaný proti tomuto závěru krajského soudu sice brojí kasační stížností, současně však (což mu nelze z hlediska běhu lhůt pro vydání rozhodnutí a možnému postihu pro nečinnost) vytknout, opětovně ve věci rozhodl. Jak soud zjistil z webových stránek www.nssoud.cz, žalovaný nepožádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a tudíž byl povinen postupovat v dalším řízení v souladu s právním názorem krajského soudu.
38. Krajský soud z obsahu napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný tak i zdánlivě učinil a otevřeně s názorem krajského soudu nepolemizoval, ve skutečnosti však setrval na svém původním názoru. Na str. 15 až 23 nového rozhodnutí sice žalovaný deklaroval, že zvažuje splnění podmínek § 43 odst. 2 zákona o přestupcích a své hodnocení žalobkyní namítaných okolností případu podřazuje pod § 43 odst. 2 zákona o přestupcích, avšak své úvahy o možném upuštění od potrestání uvedl citací důvodových zpráv k zákonům

o povinném značení lihu a k přestupkovému zákonu a obhajobou svého původního stanoviska, že v případě správního deliktu dle § 59 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu je uložení správního trestu propadnutí věci dle § 65 zákona o povinném značení lihu obligatorní a upustit od něj nelze.

39. Podle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích „*od uložení správního trestu lze též upustit, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě.*“
40. Žalovaný sice konstatoval, že mu v postupu dle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích brání závažnost přestupku, avšak závažnost konkrétního skutku nijak nevyhodnotil. Žalovaný pouze konstatoval, v čem spočívá zájem společnosti, který zákon o povinném značení lihu chrání, avšak nehodnotil z pohledu četných okolností, které žalobkyně uváděla, jak intenzivně (závažně) byl tento obecný zájem konkrétním jednáním žalobkyně za konkrétně popisovaných okolností porušen či ohrožen. Nakládání s neznačeným lihem má v praxi nesčetně podob, přičemž lze souhlasit s žalobkyní, že popsany případ 28 dní trvajícího skladování řádně nabytého lihu pro výrobu sirupů, který pozbyl statut lihu osvobozeného od daně toliko z důvodu změny právní úpravy, zajisté není typickým případem, tj. případem, jemuž odpovídá typová závažnost vyjádřená ve skutkové podstatě. Krajský soud tak i nadále postrádá vysvětlení, proč nelze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci nepostačí k nápravě žalobkyně.
41. Tvrzení, že vzhledem k závažnosti přestupku nelze od potrestání upustit, je nepřezkoumatelné. Chybí úvahy o tom, jaký je význam následků a jejich rozsah. K závažnosti přestupku žalovaný uvedl, že chráněným zájmem je zájem společnosti na tom, aby na daňovém území České republiky ve volném daňovém oběhu nebylo nakládáno s neznačeným lihem, přičemž nelze upustit od potrestání, neboť by došlo k dalšímu páčání přestupku. Žalobkyně důvodně vytyká, že v tomto kontextu zcela absentuje úvaha o tom, proč by mělo dojít k dalšímu páčání přestupku i s ohledem na to, že příslušné povolení žalobkyně následně získala. Úvahu, že od potrestání nelze upustit, neboť by nebyl naplněn účel trestu, považuje krajský soud za nelogickou ze samé podstaty, neboť účelu konkrétního druhu trestu pochopitelně nemůže být dosaženo, pokud od jeho uložení správní orgán upustí. Cílem správního trestání však není naplnění účelů jednotlivých druhů trestů, nýbrž samotné potrestání a náprava pachatele.

D) Závěr a náklady řízení

42. S ohledem na výše uvedené závěry krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající ve výše popsanych nedostatcích jeho odůvodnění a pro nezákonnost spočívající v nerespektování závazného názoru soudu. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
43. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení.
44. Náklady žalobkyně ve výši 15 342 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobkyně advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 9 300 Kč za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsí žaloby a sepsí repliky, přičemž odměna za 1 úkon právní služby

ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč, tj. 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 2 242 Kč, neboť zástupce žalobkyně je plátcem uvedené daně. Jiné než takto vyčíslené náklady řízení žalobkyně nepožadovala.

45. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 28. května 2020

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu